

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Brnění, o.s.**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 1935/18, Brno, zast. Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou, se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti žalované: **JIŽNÍ CENTRUM BRNO, a.s.**, se sídlem Zvonařka 92/5, Brno, zast. Mgr. Milošem Procházkou, advokátem, se sídlem Divadelní 4, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2012, č. j. 30 A 91/2011 - 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 5.142,50 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Sandry Podskalské.

Odůvodnění:

Žalovaná usnesením svého představenstva ze dne 22. 6. 2011 zamítla stížnost a odvolání žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. Zav/100/11, o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“). Svůj závěr žalovaná odůvodnila tvrzením, že není povinným subjektem ve smyslu informačního zákona. Obsah usnesení byl žalobci oznámen v písemnosti ze dne 23. 6. 2011, sp. zn. Zav/106/11. Předmětem žádosti o informace bylo poskytnutí smlouvy o smlouvě budoucí mezi žalovanou a společností EUROPARK - FP, a.s. a sdělení velikosti plochy zabrané maloobchodními prodejnami v plánovaném Europarku.

Proti úkonu žalované ze dne 23. 6. 2011, sp. zn. Zav/106/11, podal žalobce správní žalobu a uvedl, že napadené rozhodnutí je třeba považovat za rozhodnutí v materiálním slova smyslu. Žalobce dále tvrdil, že byl žalovanou zkrácen na svých hmotných a procesních právech, především na právu na svobodný přístup k informacím zakotveném v čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Žalovaná je totiž i s přihlédnutím k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006 - 67, povinným subjektem podle informačního zákona, neboť se jedná o veřejnou instituci.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 10. 2012, č. j. 30 A 91/2011 - 68, zrušil usnesení představenstva žalované ze dne 22. 6. 2011, č. 80/11, v části, v níž bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. Zav/100/11, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Týmž rozsudkem soud zrušil také rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. Zav/100/11.

V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že jako odvolací orgán rozhodovalo ve věci představenstvo žalované usnesením dne 22. 6. 2011. Písemnost ze dne 23. 6. 2011, sp. zn. Zav/106/11, proti které žalobce brojí žalobou, je toliko oznámením rozhodnutí. Podanou žalobu je zapotřebí vnímat tak, že žalobce brojil proti konečnému vyřízení žádosti o poskytnutí informace ze strany žalované. Soud dospěl k závěru, že případné odmítnutí žaloby by bylo postupem značně formalistickým a vedlo by pouze k opětovnému podání žaloby po doručení samotného usnesení představenstva; proto se soud rozhodl věc meritorně posoudit.

Soud dále uvedl, že i obchodní společnosti mohou být povinnými subjekty ve smyslu informačního zákona. Odkázal přitom na nález Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006 - 67, v němž Nejvyšší správní soud vyšel z širší interpretace pojmu „stát“ ve vztahu k jeho ingerenci vůči institucím při posuzování jejich veřejné povahy. Soud dospěl i na základě citací z odborné literatury k závěru, že není důvod, aby obchodní společnosti založené v rámci decentralizované veřejné správy nebyly povinny poskytovat informace, pokud jimi podle informačního zákona mohou disponovat. K týmž závěrům dospěl i při zohlednění čl. 2 odst. 2 směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2003/98/ES, o opakovaném použití informací veřejného sektoru (dále jen „směrnice č. 2003/98/ES“). K námitce žalované, že se na ni tato směrnice nevztahuje, soud uvedl, že směrnice stanovuje pouze minimální harmonizaci a opravňuje státy k rozšíření pravidel, což Česká republika učinila při implementaci vypuštěním části *„průmyslové nebo obchodní povahy“* jako omezujícího kritéria.

Ke zjištění, zda je žalovaná veřejnou institucí, soud aplikoval test Nejvyššího správního soudu, resp. Ústavního soudu. K otázce vzniku žalované uvedl, že zakladatelem je Statutární město Brno, jež je také jediným akcionářem. Statutární město Brno pak přímo či prostřednictvím valné hromady vytváří jednotlivé orgány žalované a přímo či prostřednictvím dozorčí rady vykonává dohled nad její činností. K poslednímu bodu testu, tj. k povaze účelu žalované, soud odkázal na internetové stránky žalované, podle nichž je účelem žalované péče o všestranný rozvoj části území Statutárního města Brna a o potřeby jeho občanů, tedy ochrana veřejného zájmu. Soud tedy tuto otázku uzavřel s tím, že

jakkoliv je žalovaná osobou soukromého práva, převažují u ní znaky svědčící o její veřejnoprávní povaze a jedná se tedy o veřejnou instituci ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona.

Žalobou napadené rozhodnutí žalované i rozhodnutí vydané v prvním stupni byla podle soudu založena na nesprávném právním posouzení skutečnosti, že žalovaná není povinným subjektem podle informačního zákona, čímž došlo k nezákonnému zkrácení práva žalobce na poskytnutí informací. Soud se nezabýval námitkou žalované, že požadované informace spadají pod ochranu obchodního tajemství, neboť tato námitka nebyla uplatněna v žalobě a nezabývalo se jí ani žalobou napadené rozhodnutí. Soud nepovažoval za vhodné zasahovat do dalšího řízení, jež žalovaná povede ohledně žádosti žalobce o poskytnutí informací.

Ve včasné kasační stížnosti žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) uplatnila důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.). Pokud jde o námitku nezákonnosti napadeného rozsudku, stěžovatelka odkázala na svá vyjádření k žalobě, dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, č. j. 7 A 118/2002 - 37, podle něhož se prostřednictvím informačního zákona nelze domáhat vydání smlouvy jako takové, nýbrž pouze jejího obsahu, a na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 5. 2001, č. j. 31 Ca 189/2000 - 27, jenž vymezuje vznik obchodního tajemství okamžikem naplnění všech jeho znaků. Stěžovatelka uvedla, že žalobcem požadovaná informace podléhala obchodnímu tajemství. Nadále je přesvědčena, že nenaplňuje znaky veřejné instituce způsobem, jak je posoudil krajský soud, a odkázala na její vymezení ve směrnici č. 2003/98/ES.

Stěžovatelka dále namítla, že se soud nevypořádal s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, č. j. 7 A 118/2002 - 37, rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 5. 2001, č. j. 31 Ca 189/2000 - 27, a rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2011, sp. zn. 21 Cdo 3478/2010. Dále se soud nezabýval otázkou, zda se lze domáhat vydání smlouvy či pouze informace o obsahu smlouvy. V tomto směru spatřuje stěžovatelka napadený rozsudek nepřezkoumatelným.

Důvody pro zmatečnost řízení před krajským soudem shledala stěžovatelka v tom, že soudem zrušená rozhodnutí nejsou rozhodnutími správního orgánu, a proto nepodléhají soudnímu přezkumu podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Nebyla tedy dána aktivní žalobní legitimace žalobce ani pasivní žalobní legitimace stěžovatelky. Napadený rozsudek krajského soudu podle stěžovatelky neobsahuje důvody, pro něž měla být stěžovatelka v pozici správního orgánu. Stěžovatelka dále soudu vytkla, že neurčil, který její orgán by měl v procesu rozhodování podle informačního zákona případně rozhodovat v prvním a druhém stupni.

Konečně stěžovatelka namítla, že soud překročil svou pravomoc, když rozhodoval o rozhodnutí odlišném od rozhodnutí, které označil a žalobou napadl žalobce. Soud se tímto přístupem zjevně postavil na stranu žalobce. Dále stěžovatelka namítla, že krajský soud nevyrozuměl společnost EUROPARK - FP, a. s. o probíhajícím řízení a nedal jí možnost uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení podle § 34 odst. 2 s. ř. s.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2012, č. j. 30 A 91/2011 - 68, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalobce ztotožnil s rozhodnutím soudu. Ohledně posouzení stěžovatelky jako povinného subjektu podle informačního zákona žalobce odkázal na judikaturu a na test naznačený v nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, a v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006 - 67. Krajský soud tento test provedl a dospěl k závěru, že stěžovatelka je povinným subjektem podle informačního zákona. Žalobce zpochybnil výklad stěžovatelky týkající se judikatury citované v kasační stížnosti, neboť podle něj nelze požadované informace označit za obchodní tajemství. Podle žalobce se soud vypořádal s otázkou žalobní legitimace, což doložil citací z napadeného rozsudku. K posouzení povahy napadeného rozhodnutí krajským soudem pak žalobce uvedl, že pochybení stěžovatelky ohledně nesprávného označení rozhodnutí, jež ani nesplnila formální znaky rozhodnutí, nemohlo jít k tíži žalobce. Podle žalobce je nepřípustné, aby u soudu neuspěla žaloba proti nezákonnému nepodání informací pouze z důvodu nevydání rozhodnutí, případně z důvodu jeho neoznačení za „rozhodnutí“. V tom případě by pak nemohla uspět ani žaloba proti rozhodnutí, které by za takové orgán neoznačil, či vůbec takové nevydal. Žalobce proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti stěžovatelka označila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 23. 5. 2011 adresoval žalobce stěžovatelce prostřednictvím e-mailu žádost o informace podle informačního zákona a požadoval poskytnutí smlouvy o smlouvě budoucí mezi stěžovatelkou a společností EUROPARK - FP, a. s. a dále sdělení, jakou výměru v m^2 mají zabírat maloobchodní prodejny v plánovaném Europarku. Ředitel stěžovatelky Ing. Jan Zavřel vyrozuměl žalobce přípisem ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. Zav/100/11, že představenstvo stěžovatelky jeho žádost zamítlo, neboť stěžovatelka není povinným subjektem podle informačního zákona.

Dne 3. 6. 2011 podal žalobce odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, v němž s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006 - 67, tvrdil, že je stěžovatelka povinným subjektem, a proto požadoval poskytnutí předmětných informací. Téhož dne podal žalobce stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace stejného obsahu.

Dne 23. 6. 2011 byl žalobce přípisem pod sp. zn. Zav/106/11 vyrozuměn o zamítnutí stížnosti a o tom, že představenstvo stěžovatelky dne 22. 6. 2011 zamítlo jeho odvolání proti rozhodnutí stěžovatelky o neposkytnutí informace.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce*. Stěžovatelka tvrdí, že soud zrušil rozhodnutí nevydaná správním orgánem, v důsledku čehož nebyla dána aktivní žalobní legitimace žalobce ani pasivní žalobní legitimace stěžovatelky. Podle stěžovatelky tedy chyběla podmínka řízení o žalobě a toto řízení bylo zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Uvedený důvod kasační stížnosti má tedy z povahy věci přednost před ostatními námitkami, neboť meritorní rozhodnutí soudu vydané v situaci, kdy nebyly splněny podmínky řízení, Nejvyšší správní soud zruší bez ohledu na to, zda se jedná o rozhodnutí zákonné a přezkoumatelné. Ke zmatečnosti řízení je navíc Nejvyšší správní soud povinen podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti. V projednávané věci však Nejvyšší správní soud nezjistil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by v řízení před krajským soudem chyběly podmínky řízení.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je k žalobě aktivně legitimován každý, *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti*. Správním orgánem je podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jakož i fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy*. Rozhodující pro posouzení, zda je stěžovatelka správním orgánem ve smyslu soudního řádu správního, je tedy otázka, zda je stěžovatelka povinným subjektem podle informačního zákona a zda tedy rozhoduje o žádosti žalobce o poskytnutí informace. Stejný závěr učinil také Krajský soud v Brně v napadeném rozsudku.

Povinnými subjekty jsou podle § 2 odst. 1 informačního zákona *státní orgány, územně samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce*. K možné povaze obchodních společností jako veřejných institucí se několikrát vyjádřila judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozhodnutí ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006 - 67, publikovaném pod č. 1688/2008 Sb. NSS, v rozhodnutí ze dne 6. 10. 2009, č. j. 2 Ans 4/2009 - 93, publikovaném pod č. 1972/2010 Sb. NSS, a v rozhodnutí ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 114/2011 - 121, publikovaném pod č. 2494/2012 Sb. NSS, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru o povaze FC Hradec Králové, a.s., ČEZ, a.s. a Dopravního podniku hl. m. Prahy, a.s. jako veřejných institucí podle informačního zákona.

Pro určení, zda se jedná o instituci veřejnou či soukromou, stanovil hlediska Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06. Tato kritéria na akciovou společnost aplikoval také Nejvyšší správní soud v již citovaném rozhodnutí ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006 - 67, publikovaném pod č. 1688/2008 Sb. NSS. Stejný test provedl také krajský soud v napadeném rozsudku a dospěl k závěru, že stěžovatelka naplňuje všechny znaky veřejné instituce stanovené nálezem Ústavního soudu, přičemž postačuje pouze převaha těchto znaků. Námitku stěžovatelky zpochybňující veřejný zájem její činnosti označil soud za irelevantní. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se zákonnými a přesvědčivými závěry krajského soudu, podle něhož je stěžovatelka povinným subjektem pro účely informačního zákona a je tedy i pasivně legitimována v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

K námitce stěžovatelky, že se soudy v citovaných rozhodnutích nevypořádaly s požadavkem absence obchodní a průmyslové povahy ve smyslu směrnice č. 2003/98/ES, lze poukázat na to, že Krajský soud v Brně se ve svém rozsudku vypořádal s tím, že uvedená směrnice podle odstavců své preambule a čl. 1 odst. 1 stanovuje pouze minimální pravidla a Česká republika je rozšířila tím, že při přijetí informačního zákona vypustila právě omezující kritérium *„průmyslové nebo obchodní povahy"*.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku stěžovatelky, podle níž bylo řízení před krajským soudem zatíženo vadou, neboť soud nevyrozuměl společnost EUROPARK - FP, a.s. o probíhajícím řízení a nedal jí možnost uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení podle § 34 odst. 2 s. ř. s. Ze soudního spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 30 A 91/2011 vyplývá, že podáním ze dne 11. 4. 2012 stěžovatelka navrhla, aby soud vyrozuměl společnost EUROPARK - FP, a.s. o probíhajícím řízení a určil jí lhůtu k oznámení, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud poté společnosti EUROPARK - FP, a.s., zaslal výzvu podle § 34 odst. 2 s. ř. s., jež jí byla doručena do datové schránky dne 7. 6. 2012. Uvedená společnost však na výzvu nereagovala a možnosti uplatňovat v řízení práva osoby zúčastněné nevyužila. Nejvyšší správní soud tedy neshledal namítanou vadu řízení před krajským soudem.

Pokud jde o námitku stěžovatelky, podle níž požadované informace spadají pod ochranu obchodního tajemství, k čemuž stěžovatelka uvedla související judikaturu, Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem krajského soudem, že se soud nebyl oprávněn touto právní otázkou zabývat. V souzené věci neposkytla stěžovatelka žalobci informace z důvodu svého přesvědčení, že není povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona. Obsahem jeho žádosti se tedy vůbec nezabývala, neboť byla přesvědčena o tom, že k poskytnutí informací není ze zákona povinna. Jelikož tedy rozhodnutí, jímž žalobci nebyly informace poskytnuty, bylo založeno výhradně na tomto důvodu, mohl být pouze tento důvod předmětem soudního přezkumu. Proto nebylo možné v tomto soudním řízení obdržet odpověď na, byť potenciálně, související otázky, které však napadená rozhodnutí žalované neřešila. Z tohoto důvodu se tedy krajský soud a ani nyní Nejvyšší správní soud nezabývají námitkami stěžovatelky týkajícími se potenciálního střetu požadovaných informací s ochranou obchodního tajemství. S touto skutečností se krajský soud vypořádal, a proto nebyla důvodná námitka nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí. Rovněž nebylo možné dospět k závěru, že krajský soud ohledně této právní otázky rozhodl nezákonně, neboť se touto otázkou vůbec nezabýval, a to z důvodu, že problematika střetu práva na informace s ochranou obchodního tajemství nebyla předmětem soudního přezkumu.

Dále Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku stěžovatelky proti postupu soudu, jenž rozsudkem zrušil část usnesení představenstva žalované ze dne 22. 6. 2011, č. 80/11, ačkoliv žalobce napadl v žalobě rozhodnutí žalované ze dne 23. 6. 2011, sp. zn. Zav/106/11. Nejvyšší správní soud se s posouzením této otázky ze strany krajského

soudu ztotožnil. Krajský soud sice nerozhodl v souladu s doslovným návrhem žalobce, ale jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 Afs 127/2005 - 105, dostupného na www.nssoud.cz, soud není zcela vázán doslovným zněním návrhu výroku rozsudku. Proto například v případě, kdy žaloba napadá rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, avšak ve věci již rozhodl odvolací orgán, má se posoudit žaloba tak, jako by napadala rozhodnutí vydané v odvolacím řízení. Obdobnou úvahu lze aplikovat i v souzené věci. Z obsahu žaloby bylo zřejmé, čeho se žalobce domáhal, tedy že napadal konečné rozhodnutí stěžovatelky ve věci své žádosti o poskytnutí informací, přičemž toto rozhodnutí mu bylo oznámeno e-mailem dne 23. 6. 2011. Pokud soud následně dospěl k závěru, že rozhodnutí o odvolání žalobce vydalo představenstvo stěžovatelky již dne 22. 6. 2011, postupoval v souladu se zákonem, když žalobu posoudil podle jejího obsahu a věcně ji projednal.

Nelze přisvědčit ani námitce stěžovatelky, podle níž není známo, který orgán má rozhodovat v prvním a druhém stupni ve věci působnosti informačního zákona. Tuto otázku řeší § 20 odst. 5 informačního zákona, podle něhož *nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu*.

Na základě všech výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že Krajský soud v Brně posoudil věc po hmotněprávní i procesní stránce v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou žádnou námitku uvedenou v kasační stížnosti, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobci, který měl úspěch ve věci, soud přiznal podle stejných ustanovení následující náklady řízení: 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 7. 12. 2012, 1 x 1550 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2013 za vyjádření žalobce k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ze dne 11. 1. 2013 a 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 4.250,- Kč. Za vyjádření žalobce k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti soud přiznal odměnu toliko ve výši jedné poloviny, neboť se nejedná o podání ve věci samé a tento úkon je svou povahou a účelem nejbližší návrhu na předběžné opatření (§ 11 odst. 2 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu). Protože zástupkyně žalobce soudu doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 892,50 Kč, odpovídající dani, kterou je zástupkyně žalobce povinna z náhrady nákladů řízení odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka je tedy povinna zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně náhradu nákladů řízení v celkové výši 5.142,50 Kč. K uhrazení této částky soud stanovil stěžovatelce lhůtu patnácti dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu